

Moron, moron ostaks poron, hyvä ja halpa mutta klinkussa jalka

Lapsila tulee vissilä iälä kauhean kova innostus ette saaja elukan. Niin se kävi meänki perheessä. Met kyllä yritimmä kaikila laila saaja asian unohtumhaan mutta ei se lykästynny.

Meilä se alko sillä tavalisella laila ette meän lapsi halusi *yhen* elukan, minkä vain ko se vain oli elukka.

Ja mie aloin hunteeraahmaan ette piiaain akvaariekalat olisit sopevat. Niissä ei tunnuttanu olevan niin kauhean kovvaa hommaa ja oon niitä aika rauhalista muilaki vahata.

Ei, en mie semmosia halvaa. Ei kaloja mene pittää sylissä. Mie halvaan kilpikonnan elikkä jonku muun elukan. Kilpikonna oon komea ja sitä oon helppo hoitaakki, solekko antaa sallaatilehtiä ja vettä sille ja sitä mennee pittää sylissä ja vaikka missä, meän lapsi sano.

Hyi takashiin, mie hunteerasin. Kilpikonna! Milläs niitä saattaa tykätä komeaksi?

Kyllä meile esitethiin muitaki elukoita, toinen kauheampi ko toinen. Kärhmeen, liis-

kon ja hiiren mie otin pois toivelistalta varsin.

Sie häyt valikoija jos sie halvaat mamman elikkä kärhmeen, mamman elikkä liiskon, mamman elikkä hiiren, emmä met saata saman katon alla asua.

Ja arvaa mitä lapsi vastasi!

Yhen aikaa met pruuasimma pittää pikusta kävelevvää keppiä, vandrande pinneä. Se se vasta tyly oli. Hyi! Se oli kohta näkymätön, aivanko pikkunen keppikappale joka hankisääskenpitkilä jaloila kiipesi lehitten ja kasvitten päällä. Siittä ei nähny paljon mikä oli etupää ja mikä oli takapää ja se raukkinen oli niin laiha ette se ei pysyny paljon pystössä.

Eikä siittä ollu kelheen perheessä iloa. Sitä raukkista ei menny halata ja pittää sylissä. Sen kansa ei menny leikitellä, eikä sitä menny treserata eikä opettaa praatimhaan. Ja kelles se jäi ruokittavaksi. Mammale tietenki! Siiheen mammat oon oikein hyvät.

Viimen met laitoima yntylaatin. Sille pan-

thiin Birk nimeksi ja se asu pyyrissä joka heilu köökin katossa. Birk vitisi pyyrissä, aamusta ilthaan eikä sitäkään menny halata. Mutta sille opetettiin sanoja joitako se ei halunu sanoa ja se roskitti kauheasti ja höyheniä oli soffankannenki alla.

Mammale seki jäi hoijettavaksi. Tietenki!

Kerran ko mie aloin korjaahmaan sen pyyriä niin Birk lensi ulos. Ja sitä ei saanu ennää kiini. Se oli ikävä ja met kiusottelimma kauheasti kunka sillä kävi. Vastausta met emmä ole vieläkhään saahneet.

Mutta elukanhalu ei kaaonu vieläkhään. Nyt alko koiran- elikkä kissankerju. Ja vaikka kunka mie panin vasthaan niin meän perheeseen tuli pyyteli. Se oli pikkunen, viti-valkea ja aivan mahottoman soma. Siittä tuli koko perheen suosikki, täysi ilo. Se oli niin rakhaanluontonen ja viisas ette se ei ollu ko puhetta vaile.

Sanothaan ette elukat oon hyvät lapsen kehitykselle, ette lapsi oppii ottamhaan vas-

tuuta ja sen kautta sillä kasuaa itteluottamus.

Sanothaan kansa ette lapset jollako oon elukat tulevat empaattisemaksi niin kaveria ko elukoita kohin.

Monele lapsele elukka oon turvalisuus ja lohutus, net ei tunne itteä koskhaan yksin. Eikä paljon mikhään relasuuni ole niin täynä ehotonta rakhautta ko esimerkiksi koiralta. Vaikka kunka pahankiirisennä sitä lähtee kotoa niin koira huiskuttaa häntää ko tullee takashiin kotia.

Mutta lapsi oon lapsi eikä se jaksa aamuvarhaisella lähtee kesävalossa, yhtheen laihiin ko talvipimeässä koiria ja kissoja rastaahmaan. Ja oonhaan niissä paljon muutaki tekemistä. Vanheemat pitävät itte olla innostunheet elukoista ja kyllä se kannattee yhen ja toisen kerran hunteerata ennenko elukan laittaa kunka paljon se saapii maksaa ja kunka paljon aikaa niishiin halvaa panna.

Elukka oon elämänopetusta, mutta se oon kuitenkin vanheemitten pääeesvatuu! 🐾